

hôm nay tôi trở về thăm trường mẹ ơi...

Tác Giả: Trang đài Glassey-Trang Nguyễn
Thứ Hai, 29 Tháng 6 Năm 2009 13:52

mùa bóng rổ

Tháng Sáu là một tháng nhộn nhịp tại Hoa Kỳ. Bên cạnh ngày Tết Phụ (Father's Day), chúng ta còn có bao nhiêu ngày lễ ra trường. Ở Hoa Kỳ, học sinh cấp tiểu học nào cũng được đi ra trường. Học hết lớp Năm thì ra trường cấp I, học hết lớp Tám thì ra trường trung cấp, học hết lớp Mười Hai thì ra trường trung học. Và dĩ nhiên khi học xong đời học, thì việc ra trường càng rôm rả hơn, vui hoa vui bóng, vui hàng hoan hỉ đến chúc mừng, vui gia đình quây quần chung một bữa tiệc vui. Năm nay, một ngày tôi bận ghi hình cho tôi xem - cậu bé con học múa giáo cũng... tập nghiệp.

Nhưng không phải ai cũng có cơ hội cấp sách đến trường và hoàn tất chương trình trung học hay đời học, và để có dịp mừng lễ ra trường với bao hy vọng cho một tương lai tốt đẹp hơn. Tuy chính phủ Mỹ và nhiều tổ chức vô lợi ích và lợi ích của người khác thích học và cấp học bổng để giúp những sinh viên học sinh nghèo hiếu học đến trường những gì có thể khoa bảng của mình, có nhiều người, vì hoàn cảnh gia đình hay vì thiếu sự hỗ trợ đúng, đã không theo đuổi nghiệp bút nghiên. Tuy nhiên, cứ Tháng Sáu hàng năm, thì áo mũ cân đai lễ nghiệp đến trường. Một mùa vui.

Khi tôi đến nhà cấp Hoa Kỳ, tôi cũng thấy lễ, vì hình như mùa ra trường thì có vẻ hào hứng hơn mùa tựu trường. Ở lâu, tôi mới nhận ra, mùa tựu trường ở Mỹ rất... thực dụng: nó được đánh dấu bằng những loạt hàng giảm giá, những đợt khuyến mãi. Nó không có cái buồm sáng đẹp của nhà văn Thanh Tịnh, không có tiếng đoàn học sinh áo trắng đi bộ hay đạp xe đến trường. Ở xứ California, mùa tựu trường thiếu một cái thiêng liêng mà tôi nhớ cảm trong thời gian cấp sách đến trường ở quê hương.

hôm nay tôi trở về thăm trường mẹ ơi...

Tôi đi bộ trên Đường C (Palm Drive) đến vào trường. Có cái gì đó rất lạ. Hình như những cây cỏ Hawaii này hôm nay được trang điểm chào đón gia đình của các tân khoa. Những thân cây như những nhụy màu tím và vàng, và lá được cắt tỉa cẩn thận. Giữa Tháng Sáu, thời tiết tại Stanford thật thanh thản - có lẽ thanh thản quá so với cái tuôn lũ vừa qua, khi sinh viên phải vất vả với những bài luận và bao cuộc thi cuối khóa.

Trên những bóng sáng của dòng xe đạp thồ trên Palm Drive đổ vào trường, người ta đã cõng trên mình chiếc bao tải u bang xa gần. Những vàng hồng nhón gót trên những ngón cây gỗ sáng đã chào đón khách thồ phẩm về thăm trường. Nói như vậy, vì khuôn viên Stanford mỗi ngày và quanh năm đều đón khách du lịch khắp nơi đến thăm và chụp hình. Vào những ngày trung tuần Tháng Sáu này, trường lại đón “hàng” xe và những con em tốt nghiệp.

Tôi ghé về ký túc xá của mình ngày trước. Crothers Hall, cùng với Crothers Memorial Hall, là hai ký túc xá “cũ” nhất của trường, và cũng là hai ký túc xá duy nhất dành cho sinh viên cao học và tiến sĩ. Crothers Hall tọa lạc ngay tại trung tâm trường, chỉ cách sân chính dặm ba phút đi bộ. Tôi ngồi ngang, nhìn ra rừng Crothers Hall đã bốn năm phong đổ trùng tu lại, trong đó án phát triển và mở rộng nhà cho sinh viên. Tôi đứng phía ngoài hàng rào sắt, nhìn lên lầu hai. Khung cửa sổ phòng tôi ngày xưa đã cõng tháo bung ra. Cửa kính đã đổ vỡ đi. Tôi nhìn mình là một con gió, đã có thể lướt lên qua hành lang phía trong, tìm về, đứng trước cửa phòng mình, chào hỏi những ngày tháng cũ. Tôi đắm mình nhìn vào cái không gian hình chữ nhật trống hoác ọy, như thể tìm lại những tiếng cười mà tôi đã có với những người bạn, những tâm tình mà các em sinh viên Việt Nam khác đã đến chia sẻ với tôi, những bữa cơm “sinh viên” mà tôi nhớ đến chung vui với bạn bè, những đêm chong đèn học tập hoàn tất các bài luận khi mở cửa ngoài hiên.

Nếu mái trường yêu phong là một hình ảnh nên thơ và thân thuộc cho một ký ức thiêu thi và một đời sinh viên áo trắng Việt Nam - hay ít ra là của một thời mà chúng ta đã sống - thì Hoa Kỳ, không hẳn đã như vậy. Hơn nữa tất cả các trường đại học đều có đó án phát triển dài hạn. Mọi lần trở lại thăm trường, tôi đều nhớ ra một tòa nhà mới, một khu ký túc xá mới, một sự thay đổi nào đó. Với biệt danh là “Điền Trang” (The Farm), Stanford vẫn còn lại một đồ án phát triển những đồ án mới. Thế nhưng, ít ra, trong những thay đổi đầu kia, thì có những hình ảnh vẫn còn lại trong khuôn viên của trường. Mái ngói đỏ. Những mái vòm bằng đá cát mịn màng được chạm trổ hoa văn mỹ miều. Những hành lang hun hút thi gian. Những rừng cây khuynh diệp quanh trường đón những đón mưa. Những tiếng bước chân áp tình bạn bè của một đời sinh viên. Vẫn còn đó một chút thân quen, một chút kỷ niệm. Và trong những khuôn viên đại học, những hàng phòng thí nghiệm tím bồng nọ, như bù đắp phần nào cho cái nhếch nhếch của những ai vẫn hoài niệm một thời áo trắng Việt Nam giữa một mùa phồn thịnh.

những câu chuyện dài...

Mùa Hè đến, không chỉ báo hiệu mùa tốt nghiệp hay những công việc tình nguyện, mà đó cũng là một dịp vui vẻ của nhà đại học và sinh viên cả nhân. Vì Stanford là một trường đại học nổi tiếng, tất cả sinh viên đều phải trải qua trường, ngoài ra các sinh viên học cả nhân, có quy định chính thức trường hay ‘ra riêng’. Trường thay cho các câu chuyện sinh viên, chỉ trong vòng mấy ngày của tuần lễ thi

hôm nay tôi trở về thăm trường mẹ tôi...

Tác Giả: Trang đài Glassey-Tráng Nguyán
Thứ Hai, 29 Tháng 6 Năm 2009 13:52

hai của Tháng Sáu, về nhà thi cuộc năm, về nhà chuộc nợ ra trường, về nhà đón tiếp và học tập gia đình xa xôi, về nhà đi nhà đi cho văn phòng ký túc xá. Khoa tâm lý xác nhận rằng, những dịp vui cũng là những dịp căng thẳng trong đời người. Chắc đó là lý do mà 'hàng ngũ' đi chung với nhau. Có lẽ nên có những từ 'trú hè,' vì sau một tuần đã đoán nhẽ vậy, ai cũng cần một chút nghỉ ngơi và nghỉ ngơi. Những tháng nào thì cũng phải tận hưởng vui vẻ đã!

Không phải ngày tốt nghiệp là một dịp vui hoàn toàn cho tất cả mọi người. Khi tôi chúc mừng một người bạn học sinh và một người bạn nhân khoa Sinh Học tại Đại Học Stanford trung tuần Tháng Sáu, 2009, cô đã nói:

Cô không mừng chút nào con à! Mà lo nhiều hơn. Thật ra, lúc cháu nó ra trường trung học, cô cảm thấy vô cùng, vì đó là một bước ngoặt lớn trong cuộc đời. Khi nó xong tú tài, thì coi như nó đã bắt đầu trường thành lập vào đời. Còn việc tốt nghiệp của nhân, tuy quan trọng đối với nhiều người, nhưng đối với con của cô, thì chỉ là một sự khởi đầu.

Một sự khởi đầu? Vâng, đó là vì cô sinh viên này theo đuổi một ngành học nghiên cứu về bệnh tật về Y khoa, nên mẹ của cô biết rằng, con gái mình sẽ còn phải mài kinh sách và phải đi làm việc nhiều công việc trong phòng thí nghiệm trong những năm tới. Tuy nhiên, tiếp tục đi học cũng là một thách thức, vì trong hoàn cảnh kinh tế khó khăn như hiện nay, các sinh viên tốt nghiệp không dễ dàng tìm được việc làm ngay. Cho nên có nhiều bạn trẻ, tuy không hẳn có ý học theo đuổi một ngành trình độ đại học, vẫn khăn gói 'vào trường' làm việc ngay sau khi ra trường.

Và cha mẹ, trong ngày con cái thành lập, vẫn những người thách thức một mình, để tiếp tục nâng con trong những ngày dài. Những ngày dài, trải qua nhiều thử thách. Mong sao những tân khoa luôn tận tâm và sự vun vén của cha mẹ, để cho những ngày dài được đẹp đẽ.

La Jolla, 15 Tháng Sáu năm 2009